

ความประทับใจที่ดิฉันมีต่อ หลวงพ่อพระราชสุทธิญาณมงคล

กมลนาฏ มาลากุล

จากหนังสือ กฎแห่งกรรม – ธรรมปฏิบัติเล่มที่ ๘

พระราชสุทธิญาณมงคล (หลวงพ่ोजรัญ จูฑธมฺโม)

วัดอัมพวัน สิงห์บุรี

R8009

ดิฉันได้สนใจฝึกกรรมฐานมาตั้งแต่ปี ๒๕๓๒ เนื่องจากอ่านประวัติของหลวงพ่ोजรัญ ในหนังสือกฎแห่งกรรม – ธรรมปฏิบัติ ซึ่งเป็นหนังสือชุดเผยแพร่ธรรมของมูลนิธิภาวนา – ภารกิจ ศรียา แห่งวัดอัมพวัน สิงห์บุรี จัดพิมพ์ขึ้น และเกิดความศรัทธาอย่างสูงสุดในตัวหลวงพ่อ ประสบการณ์ในการปฏิบัติธรรมครั้งแรก เป็นเหตุจูงใจให้ดิฉันหาโอกาสไปปฏิบัติธรรมที่วัด อัมพวันในครั้งต่อ ๆ มา โดยอาศัยไปกับชมรมพุทธศาสน์ของวิทยาลัยครูที่ดิฉันสอนอยู่บ้าง หรือไปกับชมรมปฏิบัติธรรมของพุทธสมาคม ซึ่งกัลยาณมิตรของดิฉัน อาจารย์ละเอียด วิสุทธิแพทย์ เป็นผู้แนะนำ

ในการไปปฏิบัติธรรมครั้งที่ ๓ ของดิฉันที่วัดอัมพวันกับพุทธสมาคม ดิฉันประสบ อุบัติเหตุหล้มที่หน้ากุฏิหลวงพ่อ ขณะที่กำลังเดินแถวผ่านหน้ากุฏิไปยังศาลารับประทาน อาหารเพื่อรับประทานอาหารกลางวัน ปุณหน้ากุฏิเก่าของหลวงพ่อนั้นค่อนข้างลื่น ประกอบ กับขณะนั้นมีฝนตกพริ้ว ๆ ดิฉันเดินกางร่มกำลังจะผ่านกุฏิไป พลันก็เผลอไปเห็นเพื่อนผู้ ปฏิบัติธรรมเดินกรำฝนอยู่ห่างไปทางด้านหลัง เกิดจิตเมตตาจึงหันหลังจะกลับไปรับเขามา เข้าร่วมด้วยกัน เธอผู้นั้นปฏิเสธว่าฝนตกพริ้ว ๆ ไม่เป็นไร ขณะหันกลับจะก้าวเข้าแถวเดิน ต่อไป ก็รู้สึกเหมือนกับมีคนมาผลักตรงสะโพกด้านหลัง (ที่จริงไม่มีใคร) และเสียหลักล้มลง มือไปกระแทกกับร่มที่ตกลงไป ในลักษณะใช้ฝ่ามือยันน้ำหนักทับมาที่มือด้านขวาที่ยันไว้ กัน กระแทกรู้สึกเห็นแสงสีเขียวเหลือรอบเต็มไปหมด พอลุกขึ้นได้ เพื่อน ๆ ก็รีบเข้ามาประคอง ไปที่ศาลาสำหรับรับประทานอาหาร ระหว่างนั้น มัคทายกได้นำน้ำมนต์ของหลวงพ่อมาให้ พร้อมกับจะบีบนิ้วมือให้ แต่ดิฉันปฏิเสธ เพียงแต่ขอทาน้ำมนต์เล็กน้อย สังเกตเห็นหลังมือ บวมเป่ง เขียวคล้ำทันทีและมีอาการปวดแปลบมาก แรงกระแทกทำให้ต้องเข้าห้องน้ำถ่าย เมื่อออกมา มือก็ยิ่งปวด ดิฉันเข้าใจว่าอาจมีอาการร้าย เพราะนิ้วมือลงข้างตัวไม่ได้เลย ปวด มาก จึงไม่ให้มีการนวด และใช้ผ้าสไบเฉียงทำเป็นห่วงที่เรียกว่า สลิง (Sling) คล้องไว้ อาจารย์ละเอียดพาดิฉันกลับไปพัก และนำอาหารกลางวันมาให้ ดิฉันตั้งใจว่าจะขอลาหลวงพ่อ

กลับกรุงเทพฯ เพราะต้องการตรวจดูให้รู้ชัดว่ากระดูกหักหรือร้าว เพราะมือขวาเป็นมือที่ต้องใช้เขียนหนังสือ ดิฉันมีอาชีพเป็นครู มือขวาก็มีความสำคัญมาก ผู้เข้าปฏิบัติธรรมที่พักอยู่ห้องข้าง ๆ แนะนำให้ไปโรงพยาบาลสิงห์บุรี แต่ดิฉันไม่แน่ใจ เกรงว่าจะต้องผ่าตัดก่อนเข้าเฝือก ถ้าดิฉันต้องผ่าตัดในจังหวัดสิงห์บุรี คงทำความลำบากให้แก่เพื่อนร่วมทาง คืออาจารย์ละเอียดมาก ดิฉันมีบ้านเกิดที่กรุงเทพฯ มีมารดาคอยดูแล แล้วดิฉันรู้จักใครบ้างละที่สิงห์บุรี ดังนั้นการผ่าตัดที่กรุงเทพฯ จะสะดวกกว่า

ดิฉันทนนอนปวดอยู่จนป่วย อาจารย์ละเอียดเข้ามาช่วยเก็บของให้และเตรียมตัวจะไปลาหลวงพ่อ ขณะที่เราเดินไปกุฏิหลวงพ่อ ก็เห็นมีรถตู้คันหนึ่งแล่นเข้ามา ดิฉันกะในใจว่า ถ้าคนในรถตู้ไม่เต็มอาจขอโดยสารเข้ากรุงเทพฯ ได้

เราไปคอยหลวงพ่อทางด้านหลัง หลวงพ่อพูดคุยกับแขกที่มาที่บรณัฐคันนั้น เขามาชวนหลวงพ่อไปรู่มาเนีย เพื่อไปรักษาตัว เขายินดีออกค่าใช้จ่ายให้ทั้งหมด แต่หลวงพ่อปฏิเสธ บอกว่าถ้าไปรักษาตัวหรือไปเที่ยวเฉย ๆ ไม่ไป หลวงพ่อเป็นห่วงภารกิจที่วัด ดิฉันเดาว่าหลวงพ่อจะไปก็ต่อเมื่อการไปครั้งนั้นไปเพื่อเผยแผ่ศาสนาเพื่อเป็นพุทธบูชาเท่านั้น

หลวงพ่อหันมาเห็นดิฉันกับอาจารย์ละเอียด ก็พยักหน้าเรียกให้เข้าไปใกล้แล้วถามอาการดิฉัน มัคทายกคงกราบเรียนหลวงพ่อแล้วก่อนหน้านี้ ท่านให้คนเอาน้ำมันมนต์มาแล้วสั่งให้คุณสมประสงค์ ที่เป็นอุปาสิกาคอยช่วยงานทั่ว ๆ ไปที่วัด จับมือดิฉันทาน้ำมัน บอกให้ดิฉันหงายมือและให้คุณสมประสงค์จัดรูปมือของดิฉันตามคำสั่ง แล้วพันผ้าพันอย่างหนาให้ในระหว่างนั้นดิฉันปวดจนน้ำตาไหล เมื่อหลวงพ่อเป่าและให้รับประทานยาแก้ปวดพาราเซตามอลไป ๒ เม็ด อาการก็ยังไม่ทุเลา ดิฉันสังเกตเห็นท่านมีรูปภาพของร่างกายคนที่แสดงกระดูกเส้นเอ็น เส้นเลือดเหมือนกับอุปกรณ์ที่ใช้สอน Anatomy ใส่กรอบวางอยู่ ก็วางใจว่า position หรือตำแหน่งของกระดูกและเอ็นที่มือคงไม่คลาดเคลื่อนมากนัก ท่านบอกว่าวันพรุ่งจะลวกน้ำร้อนให้ การลวกน้ำร้อนทำให้สมานกระดูก ดิฉันขอบพระคุณท่านและกลับที่พักช่วงบ่าย ๓ โมงเย็น อาการทุเลาลงมาก หายปวดแต่ยังมีอาการบวมอยู่ ดิฉันจึงคล้องผ้า sling และไปนั่งสมาธิ ท่านอนุศาสนาจารย์ที่ควบคุมการฝึกกรรมฐาน ได้ถามอาการและบอกดิฉันว่า หลวงพ่อเป็นหมอที่วิเศษที่สุดแล้ว ท่านรักษาให้ใครก็โชคดีแล้ว ดิฉันจึงค่อยคลายความกังวลลงบ้าง แต่ความคิดที่จะกลับกรุงเทพฯ ก็ยังคงอยู่ แม้ว่าจะไม่มีโอกาสขอโดยสารไปกับรถตู้คันนั้น

ตอนหัวค่ำ พยาบาลที่ทำงานติดอุบัติเหตุ โรงพยาบาลในกรุงเทพฯ เผอิญมาเข้ากรรมฐานด้วยในตอนเย็น จึงช่วยทำที่ตามเหมือนเฝือก โดยใช้กระดาษแข็งทาบไว้ทั้ง ๒ ด้านของแขนและพันผ้าพันใหม่ ช่วงเวลากลางคืนผ่านไปโดยไม่มีอาการปวด น่าแปลกมาก

ทั้ง ๆ ที่มือยังบวม เขียวคล้ำอยู่ อีกหนึ่งวันถัดมาอาการปวดก็ไม่ปรากฏ ดิฉันล้มเลิกความคิดกลับบ้าน และรอการรักษาโดยลวกน้ำร้อน ในใจอยากจะพิสูจน์ข้อเท็จจริงเหมือนกัน

ถัดมาอีกหนึ่งวัน หลวงพ่อให้คนมากระชับบอกอาจารย์ละเอียดให้พาดิฉันไปรักษาได้ แล้ว ดิฉันเข้าใจว่าหลวงพ่อไม่ต้องการอวดอิทธิปาฏิหาริย์ใด ๆ ที่ท่านมี เพื่อเป็นการเพิ่มศรัทธาบารมีเรียกคนเข้าวัด เพราะเมื่อคนได้ยินข่าวว่าหลวงพ่อจะต่อกระดูกโดยการลวกน้ำร้อน ผู้เข้ากรรมฐานก็คอยจ้องตามดิฉันเพื่อจะไปดูด้วย หลวงพ่อต้องการให้คนเข้าถึงแก่นแท้ของศาสนาโดยการปฏิบัติธรรมมากกว่า

ดิฉันกับอาจารย์ละเอียดขึ้นไปบนกุฏิของท่าน ที่นั่นคุณหมวยคอยเป็นผู้ช่วยอยู่ เธอให้นำน้ำร้อนเดือนพล่านใส่อ่างยกมาวางไว้หน้าหลวงพ่อ รูปเทียนเครื่องทำพิธี หลวงพ่อจัดไว้ให้ โดยไม่ต้องให้ดิฉันเสียสตางค์สักบาทเดียว คุณหมวยคอยจับแขนและมือของดิฉันให้ทอดยาว เพื่อที่หลวงพ่อจะเป่าได้สะดวก หลวงพ่อสวดมนต์และตักน้ำเดือนใสปากเป่าพรวดมาที่หลังมือและแขนของดิฉัน

ในตอนแรกที่น้ำสัมผัสผิวหนังรู้สึกร้อนแล้วก็เย็นวาบ หลวงพ่อท่องคาถาและเป่าหลายครั้ง ดิฉันมองดูน้ำเดือนพล่านแล้วสงสัยว่าหลวงพ่อทำได้อย่างไร อวัยวะภายในปากของคนเราบอบบางเกินกว่าที่จะทนน้ำเดือด ๑๐๐ องศาเซลเซียส ได้ ถ้าเป็นคนธรรมดาปากคงพองไปแล้ว แต่หน้าที่เป่ามาถูกมือและแขนกลับเย็นไม่เหมือนน้ำร้อนลวกเลย พอจบพิธีท่านให้คุณหมวยทาน้ำมันพันผ้า bandage และให้น้ำมันมาทาอีกหลายขวด

ในการต่อกระดูกครั้งนั้น ผู้อยากเห็นไม่มีใครได้เห็น เพราะหลวงพ่อไม่ต้องการอวด ท่านบอกว่ากระดูกแล้วแต่ต่อให้แล้ว อาการปวดและบวมหายเร็วมาก ในช่วง ๓ - ๔ วันต่อมา หลังมือที่บวมปูดเขียวคล้ำยุบหายไป อาการปวดหายไปดังปลิดทิ้ง ดิฉันเพิ่งเข้าใจ คำว่า **ปลิดทิ้ง** ต้องแก้ยามนี้เอง เมื่อออกจากวัด ดิฉันกลับเข้ากรุงเทพฯ เพราะใกล้กว่าจะย้อนกลับไปพิษณุโลก แม่ดิฉันพาไปตรวจเช็คอีกครั้งที่คลินิกใกล้บ้าน ซึ่งมีหมอประจำเป็นหมอชำนาญโรคกระดูกโดยเฉพาะ

ดิฉันเล่าอาการให้คุณหมอฟัง คุณหมอดูมีท่าทางฉุนเฉียว สั่งให้ดิฉันไปด้านหลังเพื่อล้างเอาน้ำมันมนต์ออกให้หมด สายตาบ่งบอกว่าดิฉันงมงาย เมื่อคุณหมอสั่งให้ดิฉันเคลื่อนไหวมือในท่าต่าง ๆ ดิฉันทำได้โดยไม่มีอาการปวด คุณหมอก็บอกว่ามีอาการเคล็ดบวมหรือ sprain เท่านั้น เมื่อดิฉันเดินออกจากห้องตรวจแลเห็นประกาศนียบัตรและปริญญาบัตรจากต่างประเทศติดไว้เต็มข้างฝา ก็ยังนึกในใจว่า ดิฉันก็มีใช้คนไร้การศึกษา ดิฉันเคยไป

ศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรีในประเทศที่ขึ้นชื่อว่ามีอารยธรรมความเจริญมาแล้ว เหมือนกับคุณหมอนั้นแหละ ดิฉันสอนภาษาอังกฤษและติดต่อกับผู้คนที่ใช้ภาษานั้นมา มาก ต่อมาก แต่อะไรที่ไม่เห็นชัดด้วยตาเนื้อ จะปฏิเสธว่าไม่จริงทั้งหมดคงไม่ได้ สำหรับคนอื่น ดิฉันไม่ทราบ แต่สำหรับดิฉัน เดียวนี้ไม่ปฏิเสธสิ่งที่ไม่สามารถเห็นได้ด้วยตาเนื้อหรือเห็นอ กายภาพอีกต่อไปแล้ว

ปัจจุบันมือข้างขวาของดิฉันก็ยังคงใช้การได้ดีเป็นปกติ ข้อที่น่าสังเกตุคือ หลังจาก แขนถูกน้ำร้อน หนังที่ห่อหุ้มอยู่ก็กลายเป็นสีคล้ำลง และเมื่อถึงเวลามันก็ลอกหลุดมาโดยไม่ ทิ้งร่องรอยต่างจำไว้เลย ดิฉันถามอาจารย์ที่สอนชีววิทยาที่วิทยาลัย เขาอธิบายให้ฟังว่า ธรรมดาหนังที่ถูกความร้อนขนาดจุดเดือด ๑๐๐ องศาเซลเซียส เช่นนั้นมันจะพองบวมแดง และมีน้ำขังภายในเหมือนอวัยวะที่ถูกน้ำร้อนลวกโดยทั่ว ๆ ไป แต่จะด้วยเหตุผลใดก็ตาม ที่มันไม่พอง ไม่บวมแดง มันก็แห้งและเป็นเซลล์ที่ตายแล้วพร้อมที่จะหลุดร่วงมาเมื่อถึงเวลา

นี่เป็นความประทับใจที่ดิฉันไม่เคยลืม

หมายเหตุ

แต่หลวงพ่อกันเป็นพระปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน ท่านไม่รักษาทั่วไป ไม่ใช่ท่านไม่มีเมตตา ก็โรงพยาบาล เป็นสถานที่สำหรับรักษาโรคทางกายมิใช่หรือ ท่านเล็งเห็นว่า คนเข้าวัดควรแสวงหาธรรมอันบริสุทธิ์ของพระพุทธองค์ ต่างหาก และที่วัดอัมพวันก็เป็นแหล่งสัปปายะ สำหรับผู้แสวงการปฏิบัติ เป็นสถานที่รักษาจิตให้บริสุทธิ์มากกว่า

๑๙ ธันวาคม ๒๕๓๖